

gaskamre, altså de, der havde overlevet. Var de af den rette ariske race, så kunne de ikke selv voldtage de jødiske kvinder, men seksuel ydmygelse skulle der altså til, og så kunne man jo beordre dem til at trække tøjet af og piske dem, eller beordre jødiske mænd til at have samleje med dem i marchtakt. Derimod var der jo ingen racemæssige hæmninger overhovedet, når det gjaldt polske eller russiske kvinder.

Tysklands allierede Japan holdt sig skam heller ikke tilbage. Ligesom Nürnbergs internationale militærdomstol blev nedsat, blev der nedsat en lignende i Tokio i 1946, det var ting og sager, der kom frem her. Da japanerne erobrede Nanking i 1937, havde Chiang Kai-shek trukket tropperne ud og flyttet hovedkvarteret til Hankow, så i Nanking var der kun civilbefolkning tilbage, og de grusomheder japanerne begik, var så i strid med krigskonventionerne, og det giver jo altid moralske opstød. Vestens presse beskrev det også i malende vendinger, men havde en sær modvilje mod at skrive om den voldtægt, der var begået.

En missionærgruppe lavede en rapport over tab og skader, og med hensyn til voldtægt hed det: »Blandt de *skadede* kvinder var 65 pct. mellem 15 og 29 år«.

Desværre blev der også begået voldtægt af de allierede, som jo også var de dømmende i både Nürnberg og i Tokio. Og for kvinderne, det gik ud over, var der ingen forskel, ydmygelsen er lige reel. Der blev ikke nedsat nogen undersøgelseskommission til at se på det.

Den danske konge som alfons

Af de fire danske landskabslove: Skånske lov, Valdemars og Eriks sjællandske love og Jyske lov, er det kun Jyske lov, der er givet af kongen og vedtaget af landstinget, de to andre er retsoptegnelser, som ikke har fået officiel stadfæstelse, men i praksis havde de samme autoritet og kaldtes *love*.

Skånske lov gjaldt for Skåne, Halland, Blekinge samt Bornholm og er affattet år 1202-1216. Om voldtægt hedder det:

»En mand kan også gøre hærværk, hvis han tager en kone eller mø ude i marken eller hjemme i husene. Nægter han, og er der ikke vidner på det, skal han rense sig med tre tylvter. Er der vidner på det, skal han rense sig ved jernbyrd. Brænder han sig, eller

tilstår han, skal han bøde fyrretyve mark til sagsøgeren og fyrretyve mark til kongen . . .«. »Ligger en mand med en anden mands tjenestekvinde, skal han bøde 2 øre, eller nægte med tredje mands ed . . .«.

I tillæg til Skånske lov får vi en uddybning af, hvordan en mand kan »rense sig med tre tylvter« i kong Valdemars jernbyrdforordning:

»For hærværk, der øves mod en kvinde, forordner vi således: Den, der bliver sagsøgt derfor, skal rense sig med tolv mænd, udtaget af hans slægt . . .«.

Af voldtægt af mø eller berygtet kvinde:

»Overalt hvor nogen med vold – selv om han er alene – enten vanærer en mø eller beligger en ikke uberørt kvinde, skal han være pligtig til at udrede dobbelt fyrretyve marks bod, af hvilke den ene skal *udredes kongen for krænkelser af lov og ret*, den anden til den forurettede persons værge for den tilføjede krænkelser, men dog til nytte for hende selv. Hvis han overfor en ubestyrket anklage benægter forbrydelsen, skal han værge sig med tredobbelt tylvter; men overfor en til to vidner støttet anklage er han henvist til at forsvare sig med jernbyrd«.

Kongen fik sin del af kagen hver gang, og tydeligt var det jo også, at det var familieoverhovedet, der skulle betales for krænkelser, hvis der var vidner til voldtægten, hvad der som bekendt sjældent er. Det var for mændene en ret lækker ordning, den med at tolv mænd af *hans* slægt skulle sværge, at han var uskyldig, eller tre gange tolv mænd, men familierne var jo store dengang. Kongen skulle have sin del af bøden for krænkelser af lov og ret. Det var ikke en forbrydelse mod kvinden, men mod kongen, nøjagtig som det den dag i dag er en forbrydelse mod lov og ret, nemlig kønssædeligheden. Dengang var man bare lidt mere ærlig og kaldte det, hvad man mente det var: hærværk.

Danske lov fra 1683 siger:

»Hvo som noget kvindfolk med vold vil tage og hendes råb og skrig om hjælp høres, og synes blåt kød eller revne klæder, han miste sit liv endog han sin vilje ikke fuldkom«.

Her er kravet om vidner for at gerningsmanden kan anklages lig hebræernes krav ved voldtægt inden for bymuren.

Ordentlige kvinder må sørge for ikke at være alene. I modsat fald er hun uden rets-